

Ο «μύθος» της ατιμωρησίας των δημοσίων υπαλλήλων σε συνδυασμό με την μονιμότητά τους!

Αντώνιος Νικολόπουλος - Μαριόλης - Δημοσιολόγος - Γενικός Σύμβουλος ΑΔΕΔΥ - Γεν. Γραμματέας ΠΟΣΕ ΕΦΚΑ
antonisnikolopoulos@yahoo.gr

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ τον τελευταίο καιρό, τον διάλογο που έχει ανοίξει στην ελληνική κοινωνία, με αφορμή τη δήλωση του Πρωθυπουργού, περί του ενδεχομένου κατάθεσης πρότασης αναθεώρησης του άρθρου 103 του Συντάγματος, που ως γνωστόν καθορίζει την μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων.

Πριν αναφέρουμε, όμως, το στιγμή που επί του θέματος αυτού, αξίζει να θυμηθούμε, ότι η σχετική συνταγματική ρύθμιση ξεκινά να εμφανίζεται στην συνταγματική ιστορία του τόπου μας από το 1911 επί εποχής Ελευθερίου Βενιζέλου, ενώ σπάργαντα της συναντώνται ήδη από το Σύνταγμα του 1864 (βλπ. Απόστολο Παπακωνσταντίνου, Άρθρο 103, Φεβρουάριος 2023), ενώ η πρώτη βραχύβια ρύθμιση περί της μονιμότητάς τους αλλά με νόμο, γίνεται από τον Χαρ. Τρικούπη.

ΤΟ 1905 η κυβέρνηση του Ι. Ράλλη, επαναφέρει το θέμα με τη θέσπιση νόμου σύμφωνα με τον οποίο θα γίνονται αυτομάτως μόνιμοι όσοι δημόσιοι υπάλληλοι συμπληρώνουν 15ετή υπηρεσία στην άσκηση των καθηκόντων τους. Πέραν αυτού, όμως, οφείλουμε να τονίσουμε, ότι η συνταγματική ρύθμιση του 1911, ήταν και αποτέλεσμα καθολικού αιτήματος του τότε πολιτικού συστήματος και δεν προερχόταν αποκλειστικά και μόνο από το πολιτικό χώρο που εξέφραζε το κεντρώο κόμμα των Φιλελευθέρων του Ελ. Βενιζέλου. Έτσι, πολιτικοί άνδρες που κάλυπταν ευρύτερους πολιτικούς χώρους και που τρόπον τινά βρίσκονταν σε μία διαρκή αντιπαλότητα για το στιγμή που, όπως ήταν ο Γ. Θεοτόκης, ο Ι. Ράλλης, ο Στεφ. Δραγούμης κλπ, για τη συγκεκριμένη ρύθμιση ομονοούσαν κι εκφράζονταν αναφανδόν υπέρ της, δίνοντάς της έτσι ένα σημαντικό θετικό μεταρρυθμιστικό πρόσημο, μέσω του οποίου, όπως έλεγε χαρα-

κτηριστικά ο Δημ. Γούναρης το 1908, θα έπαυε «ο ανεμοστρόβιλος των μεταβολών όστις ανά πάσαν ώραν [...] διαταράσσει και παραλύει την αρμονική λειτουργία της διοικήσεως», η οποία παράλυση, όπως γίνεται αντιληπτό, προερχόταν από τις συνεχείς κι ανατιολόγητες απολύσεις των δημοσίων υπαλλήλων!

ΑΝΑΛΟΓΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ είχε εκφράσει και ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Δ. Τζιβανόπουλος τον Απρίλιο του 1901, ο οποίος έγραφε χαρακτηριστικά στην εφημερίδα «Ακρόπολις», ότι «η αδιάκοπος μεταβολή των δημοσίων λειτουργών είνε δυστύχημα εις την δημοσίαν υπηρεσίαν, εκτός δε τούτου όταν ο δημόσιος λειτουργός θεωρή εαυτὸν σταθεμεύοντα προσωρινῶς ἐν θέσει τινί, δεν δεικνύει πολὺν ζήλον περί την ἐκτέλεσιν των καθηκόντων του»!

Φυσικά, θα πρέπει να επισημάνουμε το γεγονός, ότι κατά το ρου της ιστορίας κι ανεξάρτητα από την συνταγματική θέσπιση της μονιμότητας στους δημοσίους υπαλλήλους, κατά καιρούς και ιδιαίτερα σε περιόδους πολιτικών και κοινωνικών εντάσεων, είχαμε εκτεταμένες απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, όπως συνέβη την «μεταξική» περίοδο 1936-38, ή κατά τη διάρκεια της χούντας των Αιγυπτιακών πραξικοπηματιών, ή ακόμα δε και πρόσφατα στις μέρες μας, κατά την εποχή των μνημονίων.

ΕΠΙΠΛΕΟΝ, σε ότι αφορά τον «μύθο» περί της μη απόλυσης δημοσίων υπαλλήλων, όταν αυτοί παρανομούν ή εμπλέκονται σε υποθέσεις διαφθοράς, καταρρίπτεται από τα αδυσώπητα στοιχεία των αριθμών, που δείχνουν για παράδειγμα, ότι μόνο για το 2019 απολύθηκαν περισσότεροι από 1.000 δημόσιοι υπάλληλοι που βρέθηκαν ένοχοι τέτοιων περιπτώσεων.

Οπότε για να είμαστε ακριβείς, όταν αναφερόμαστε στην μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων, δεν θα πρέπει να την συσχετίζουμε με την έννοια της ατιμωρησίας, όπως γίνεται εντέχνως από κάποιους κακοπροαίρετους, διότι πολύ απλά δεν ισχύει. Ο δε δημοσιοϋπαλληλικός κώδικας, που ως νόμος ρυθμίζει τα ζητήματα που έχουν να κάνουν με πειθαρχικά παραπτώματα αλλά και παράνομες πράξεις δημοσίων υπαλλήλων, είναι αυστηρότατος, καθώς προβλέπει ποινές που ξεκινούν από χρηματικά πρόστιμα που φτάνουν μέχρι και το ποσό των 100.000 ευρώ, ενώ σε περιπτώσεις που άπτονται του ποινικού δικαίου, προβλέπεται πέραν όλων των άλλων και η ποινή της οριστικής παύσεως, δηλαδή της απόλυσής τους.

ΩΣ ΕΚ ΤΟΥΤΟΥ, αντί να αναλωνόμαστε ως Κοινωνία σε στείρες αντιπαραθέσεις που δεν συμβάλουν σε τίποτα το ουσιαστικό ως προς την αποτελεσματικότητα της δημόσιας διοίκησης, ας κοιτάξουμε να δούμε ουσιαστικά, το τι λύσεις θα πρέπει να δοθούν στην αντιμετώπιση της γραφειοκρατίας και της αδικαιολόγητης πολυνομίας, αλλά και του εκσυγχρονισμού των δομών και των υπηρεσιών του δημοσίου, αλλά και της διαρκούς επιμόρφωσης των δημοσίων υπαλλήλων και ας αφήσουμε κατά μέρος αναφορές που συσκοτίζουν και αποπροσανατολίζουν την κοινή γνώμη, όπως είναι τα πρόσφατα δημοσκοπικά ευρήματα περί της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων, που μάλιστα τυγχάνουν και ευρύτατης προβολής, χωρίς να δίνεται το δικαίωμα αντίλογου από τους ενδιαφερόμενους, δημιουργώντας έτσι ένα παραμυθάκι, όπου τον ρόλο του κακού δράκου που απειλεί την Κοινωνία, καλούνται να τον παίξουν οι δημόσιοι υπάλληλοι της εποχής μας !!!